

Sygn. akt VIII C 24/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.R. Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2017 w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę 421,08 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 24/16

UZASADNIENIE

W dniu 24 sierpnia 2015 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu M. K. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 421,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że na podstawie umowy cesji z 28 maja 2015 roku przejął od (...) S.A. V. (...) prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu umowy ubezpieczenia zawartej dnia 10 stycznia 2013 roku. Pozwany nie uregulował zadłużenia wynikającego z polisy (...) nr (...), której przedmiotem była odpowiedzialność cywilna kierującego samochodem marki F. (...) o nr rej. (...). Na kwotę dochodzoną pozwem składają się: nieopłacona rata składki ubezpieczeniowej w kwocie 338 zł oraz odsetki ustawowe naliczone od dnia 1 lipca 2013 roku (dzień przypadający po terminie płatności składki) do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu w wysokości 83,08 zł. **(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-4)**

W dniu 25 września 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Nakaz ten zaskarżył sprzeciwem pozwany. W uzasadnieniu M. K. wniósł o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut przedawnienia dochodzonego przez powoda roszczenia.

Postanowieniem z dnia 30 października 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wnieście sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi. **(nakaz zapłaty k. 5, sprzeciw k. 6v.-7v, postanowienie k. 9v.)**

W piśmie procesowym z dnia 28 stycznia 2016 roku powód podtrzymał żądanie pozwu. **(pismo procesowe powoda k. 12)**

W odpowiedzi na pozew oraz sprzeciwie złożonym na urzędowym formularzu pozwany podtrzymał stanowisko w sprawie. Ponadto zgłosił zarzut braku legitymacji powoda do dochodzenia roszczeń przeciwko pozwanemu oraz braku wykazania nieuiszczenia przez pozwanego składki ubezpieczeniowej w terminie. Nadmieniał, że powód nie wykazał, aby nabył przedmiotową wierzytelność, bowiem wraz z pozwem załączył jedynie umowę cesji z dnia 28 maja 2015 roku, która nie zawiera wyszczególnienia jakie wierzytelności zostały przez niego nabyte oraz bez dowodu, iż przedmiotowa wierzytelność została nabyta w drodze tejże umowy. Dodał, że powód nie przedstawił żadnego dowodu wskazującego na brak uiszczenia składki przez pozwanego **(odpowiedź na pozew k. 41-43, sprzeciw k. 45-46)**

W odpowiedzi na sprzeciw powód, zajmując stanowisko jak dotychczas, wskazał, że podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia należy uznać za chybiony z uwagi na fakt, iż roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają z upływem trzech lat. Skro termin płatności składki przypadał na dzień 30 czerwca 2013 roku, a roszczenia było wymagalne następnego dnia, zaś pozew został wniesiony w dniu 24 sierpnia 2015 roku, dochodzone roszczenie nie uległo przedawnieniu. Z kolei fakt zawarcia przez pozwanego umowy ubezpieczenia z ubezpieczycielem oraz przejście wymaganych od pozwanego wierzytelności na powoda znajduje potwierdzenie w dokumentach załączonych wraz z pozwem. **(odpowiedź na sprzeciw k. 50-52)**

Na rozprawie w dniu 1 marca 2017 roku nikt się nie stawił, zawiadomienie zarówno dla powoda, jak i dla pozwanego doręczono w prawidłowy. **(protokół rozprawy k. 85, zawiadomienia k. 81, k. 84)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 stycznia 2013 roku pozwany M. K. zawarł z pierwotnym wierzycielem (...) S.A. V. (...) w W. umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, obejmującą ochroną ubezpieczeniową posiadacza pojazdu mechanicznego marki F. (...) o nr rej. (...).

Zawarcie umowy zostało potwierdzone wystawieniem polisy seria KM-C nr (...).

Stosownie do treści art. 26 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2003, Nr 124, poz. 1152 ze zm.), zwanej dalej „ustawą”, umowa została zawarta na okres 12 miesięcy, to jest od dnia 31 grudnia 2012 roku do dnia 30 grudnia 2013 roku.

Płatność należnej ubezpieczycielowi z tego tytułu składki w wysokości 677 zł została rozłożona na dwie raty: pierwsza w kwocie 339 zł - płatna do dnia 10 stycznia 2013 roku, zaś druga w kwocie 338 zł - płatna do dnia 30 czerwca 2013 roku. **(dowód: kserokopia polisy KM-C nr (...), wniosku ubezpieczeniowego i arkusza kalkulacji składki k. 69-72, okoliczności bezsporne).**

Przedmiotowy samochód był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. V. (...). **(wydruk z (...) k. 53, okoliczności bezsporne)**

W dniu 28 maja 2015 roku powód zawarł z (...) Spółką Akcyjną V. (...) w W. umowę sprzedaży wierzytelności. Tego samego dnia wskazane strony zawarły również umowę o przekazaniu danych osobowych.

Tabela, zapisana na płycie CD załączonej do pisma procesowego pełnomocnika powoda opatrzonego datą 15 marca 2016 roku, nie jest opatrzona żadnym podpisem, pieczęcią ani informacją w jakim celu tabela ta została

sporządzona. Tabela wskazuje następujące dane: Nr id klienta – (...), rodzaj ubezpieczenia – OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, nazwa kontrahenta (imię i nazwisko) – K. M., adres – (...)-(…) B., (...), ulica – (...), miasto – B., kod pocztowy – (...), numer polisy – KM- (...), data zawarcia – 10.01.2013, początek okresu – 31.12.2012, koniec okresu – 30.12.2013, termin płatności – 30.06.2013, kwota w PLN – 338, marka – F., model – (...), nr rej. – (...), nr (...), PESEL – (...), regon - , NIP - , T. - , T. kom. - , e-mail - , Oddział – 13/050. (z właściwości pliku na płycie CD - wynika, że plik ten został utworzony w 2015 roku, ale nie przez I., a przez C. T.).

A. K. – Prezes Zarządu (...) S.A. podpisał oświadczenie opatrzone datą 28 maja 2015 roku o następującej treści:

„Działając w imieniu (...) S. A. z siedzibą we W. ul. (...), (...)-(…) W., wpisaną do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, VI Wydział Gospodarczy Krajowego rejestru Sądowego, numer KRS (...), oświadczam, iż dochodzona niniejszym pozwem wierzytelność została nabyta na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności zawartej w W. w dniu 28-05-2015r. pomiędzy (...) S.A. a (...) Spółka Akcyjna V. (...).”

(kserokopia umowy sprzedaży wierzytelności k. 17-23, kserokopia umowy o przekazaniu danych osobowych k. 23v-25v., oświadczenie k. 15, płyta CD k. 58 wraz z wydrukiem k. 88-96, okoliczności bezsporne)

W dniu 24 sierpnia 2015 roku sporządzono wezwanie do zapłaty oraz pismo zawierające informację dla pozwanego o przeniesieniu przysługującej (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. wierzytelności z tytułu zawartej przez pozwanego umowy ubezpieczenia OC, potwierdzonej polisą nr (...) w wysokości 421,60 zł – na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. ***(dowód: kserokopia pism k. 13-14, okoliczności bezsporne)***

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022). Zarzut pozwanego okazał się niezasadny. W przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdował 3-letni termin przedawnienia roszczenia, albowiem powód dochodził roszczenia z umowy ubezpieczenia, które zgodnie z art. 819 § 1 k.c. przedawniają się z upływem lat trzech. Termin płatności drugiej składki przypadał na dzień 30 czerwca 2013 roku, a więc roszczenie stało się wymagalne z dniem 1 lipca 2013 roku, a więc w dacie wytoczenia powództwa (24 sierpnia 2015 roku), roszczenie powoda nie było jeszcze przedawnione.

Jednakże na gruncie niniejszej sprawy powód w żaden sposób nie udowodnił, aby przysługiwała mu wierzytelność w stosunku do pozwanego dochodzona przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał bowiem, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanego od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.. Strona powodowa wprawdzie złożyła kserokopię umowy przelewu wierzytelności oraz umowy o przekazaniu danych osobowych, ale nie wykazała żadnym dokumentem, że przedmiotem przelewu była wierzytelność dochodzona od pozwanego. Podkreślić bowiem należy, że powyższe nie wynika z umowy ani z bliżej nieokreślonej tabeli zapisanej na płycie CD, w której wskazane są wprawdzie dane pozwanego, ale w której w żaden sposób nie wskazano, że tabela ta stanowi załącznik do umowy przelewu wierzytelności ani w jakim celu została stworzona (a wskazać należy przy tym, że z właściwości pliku na płycie CD - wynika, że plik ten został utworzony w 2015 roku, ale nie przez I., a przez C. T., choć to I. miało być stroną umowy cesji).

Tym samym, wobec zajętego przez pozwanego stanowiska w sprawie, który kategorycznie podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda

w niniejszej sprawie, w tym nieudowodnienie w zakresie nabycia roszczenia wobec niego przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą we W., brak było możliwości przyjęcia, że okoliczność przelewu wierzytelności jest między stronami bezsporna. Podkreślić należy, że tabela, o której mowa nie może być nawet potraktowana nawet jako dowód z dokumentu prywatnego wobec tego, że nie jest opatrzona żadnym podpisem (nie ma na nim nawet żadnej pieczęci ani wskazania celu w jakim została sporządzona), nie ma zatem żadnej wartości dowodowej, wobec kwestionowania powództwa przez pozwanego. Z całą stanowczością podkreślić należy, że tabela ta niczego nie wyjaśnia i nie udawania. Jest to zwykły zapis na płycie CD, który przy tym ma stanowić główny dowód na objęcie umową przelewu wierzytelności dochodzonej od pozwanego. Powyższej okoliczności nie dowodzi również złożone do akt oświadczenie prezesa powodowej spółki opatrzone datą 28 maja 2015 roku, w którym stwierdza, że: „dochodzona niniejszym pozwem wierzytelność została nabyta na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności zawartej w W. w dniu 28-05-2015r. pomiędzy (...) S.A. a (...) Spółka Akcyjna V. (...)”. Podkreślić należy, że we wskazanym oświadczeniu brak jest jakichkolwiek bliższych danych wskazujących, że oświadczenie to zostało sporządzone na potrzeby przedmiotowego postępowania

i dotyczyło wierzytelności względem pozwanego. Wskazany dokument jest tzw. dokumentem prywatnym, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że osoba podpisana pod takim dokumentem złożyła oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Dokument tego rodzaju, nie może stanowić i nie stanowi dowodu na okoliczność objęcia umową przelewu konkretnej wierzytelności. Materialna moc dowodowa tego dokumentu jest nikła. Treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest bowiem objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84). Powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzytelności pieniężnych na dużą skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób bezsporny wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym określoną, konkretną wierzytelnością wobec wskazanej osoby.

Pełnomocnik powoda, będąc prawidłowo zawiadomionym o terminie rozprawy dobrowolnie rezygnując z uczestnictwa w niej tym samym pozbawił się możliwości złożenia stosownych wniosków dowodowych gdyby nie zgadzał się z zarzutami pozwanego. Jedynie na marginesie wskazać należy, że zadłużenia pozwanego nie wykazuje również tabelka, o której wcześniej była mowa zawierająca dane dotyczące osoby M. K. z powodów, o których wcześniej była mowa, a które również do wysokości zadłużenia pozwanego mają pełne zastosowanie wobec czego zbędnym jest ich powtarzanie w tym miejscu.

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzytelność względem pozwanego, tym bardziej wobec stanowiska pozwanego kwestionującego zasadność roszczeń powoda.

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanego wynikającą z przedmiotowej umowy ubezpieczenia i że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako

spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyźnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148). Treść powołanych przepisów jasno wskazuje, że zaniebdania strony w zakresie zgłoszenia na oznaczonym etapie postępowania twierdzeń i dowodów rodzą poważne konsekwencje, bowiem strona ta traci prawo ich powołania na późniejszym etapie postępowania. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10.07.2003 r., I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24.03.1999 r., I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389).

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz jako cesjonariusza kwoty kwoty dochodzonej pozwem.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.